

Koste i fejende fri dressur og konekast for øvede

Som arbejdets helte slæber Cirque Trottola-trioen rundt på alverdens byrder og sætter af i øjeblikke af lysende poesi.

NYCIRKUS

Telt på Carlsberg/Republique, Nycirkusfestival, Cirque Trottola, Volchok. Af og med Bonaventure Gacon, Titoune og Mads Rosenbeck. TIL 10.9.

♥♥♥♥♥

Sådan som der i disse dage prustes og stønnes alle vegne – slut med ferie, tilbage til arbejdet – giver det god mening at vove sig ind i et lille cirkustelt på Carlsberg og få sig et 'Volchok'.

Til start kommer tre store baller sække-

lærred dumpende fra oven, lige ned i hovedet på det forslidte trekløver i manegen. Værsgo, så skal der arbejdes! Hele vejen igennem bliver der slæbt – bakeset, aset og maset – rundt med de store kassebytter, som gjaldt det livet. Og det er jo det, det gør.

Tungt skal det være, hele den dunkle atmosfære og den langsomme rytme oser af det – accentueret af to musikere, der saver og filer løs på elektrisk guitar og violin, så det lyder som et kæmpe møllehjul, der knagende går sin gang.

Som omvandrende tyngdepunkt sjoker en stor gubbe (Bonaventure Gacon) af sted med vildmandsskæg og slæbende skridt, eller svajer rundt med en lang metalstige, så han er nær ved at banke tilskuerne omkuld.

Jo tak, den intime, ovale manege giver rig lejlighed for at føle og følge trekløvet på nært hold.

Det er imidlertid ikke bare en slidsom tour de force, men en leg med tyngdelo-

TIL VEJRS. Der bliver kastet rundt med konen, så det er en lyst hos Cirque Trottola, men hun (Titoune) skal nok selv forstå at hævede sig. Foto: Per Morten Abrahamsen

ven. For pludselig kan manegens lille letvægterkvinde (Titoune) – med Pinocchiolemmer og rødt strithår – blive sendt til vejrs i hvirvlende omdrejninger af ham gubben for derpå at blive vendt og vredet eller sat til at bære rundt på de store bytter som en anden kamelkuli. Højt at flyve ...

Selvsagt foregår luftturene uden bravgestus eller teknisk show off, og uden at kvinden fortrækker en mine. Ikke noget med spektakulært cirkuslir her. Det minder snarere om en solid gang konekast. Skægt.

På typisk fransk nycirkusvis bliver der fortalt en lille 'historie' i stilen fra »det fatige teater«, som Grotowski og Peter Brook kaldte det: Cirkus er skåret ned til essensens rod med en passende skrammelæstetik. Ud fra det helt enkle og hverdagsbanale forsøger man at få en verden af poesi til at opstå. Det lykkes – til dels – med en egen stille humor.

Det har en absurd konsekvens over sig,

når der snart bliver jongleret rundt med en tallerken, en kæmpebylt, en stige ... snart med en kone.

OG KONEN her er altså ikke mere kuldkaftet og hustrumishandlet, end at det faktisk er hende, der i

“**Det hele trak i langdrag (ikke mindst for børnene blandt publikum), men selv det var der en sigende ukuelighed over**

gere, som han danser rundt med. Med sin graciøse letvægterpondus får

gadefejeren skabt forestillingens mest lysende øjeblik, da han hvirvler rundt med bare en kjole på kisteskaftet, og det med et ser ud som en kvinde i svimlede luftbåren dans.

Samtidig var der imidlertid også noget villet og uforløst over forestillingen, med indslag uden pointe og momenter, der nærmest blev udpeget som rørende eller sjove uden at rumme en ægte kløvnende poesi.

Det hele trak i langdrag (ikke mindst for børnene blandt publikum), men selv det var der en sigende ukuelighed over. 'Volchok' er absolut ikke nogen chokbehandling. Men der er en egen ret så betvingende atmosfære af tristesse over manegen.

Det rene sjov er det jo heller ikke at blive opslugt af arbejdets dont. Til gengæld er der de der øjeblikke, hvor det hele letter.

MONNA DITHMER
monna.dithmer@pol.dk